

<p><u>Настоящее прилепление</u></p> <p>Иудаизм монотеистичен, а не спиритуалистичен. Спиритуалисты полагают, что главное – это то, что происходит в сердце и в духе. В их словах есть повод для дуализма, для разделения между духом и материей. Смысл этого в том, что мир материи будет покинут: праведные люди будут заниматься только абстрактным, а мир политики будет передан в руки нечестивых. Это противоречит иудаизму, уникальное открытие которого в том, что Господь един. Невозможно говорить о настоящем прилеплении к Богу, если ты не присоединяешь все измерения реальности к этому прилеплению. Служение Всевышнему не может быть совершенным, если оно не включает в себя и духовное-святое и материальное-культовое измерения.</p>	<p><u>דבקות אמיתית</u></p> <p>היהדות היא מונותאיסטית ולא ספיריטואליסטית. הספיריטואליסטים גורסים שהעיקר הוא מה שמתחולל בלב וברוח. יש בדבריהם הזמנה לדואליות, לפיצול בין הרוח לחומר. משמעות הדבר היא שעולם החומר צפוי להיעזב: האנשים הצדיקים יעסקו רק במופשט והעולם הפוליטי יימסר בידי הרשעים. דבר זה מנוגד ליהדות שהגילוי המיוחד שלה הוא שה' הוא אחד. אי-אפשר לדבר על דבקות אמיתית באלוהים אם אינך מצרף את כל מימדי המציאות לדבקות זו. עבודת ה' אינה יכולה להיות שלמה אם היא אינה כוללת גם את המימד הרוחני-קודשי וגם את המימד החומרי-פולחני.</p>
<p><u>Самоотмена</u></p> <p>Человек не может быть на самом деле аннулированным, потому что хотя скромность – это отмена сущего перед Творцом, но всегда есть сущее. Поэтому абсолютная отмена «Я» невозможна. Есть в человеке что-то свое, что не может исчезнуть. Более того, требование абсолютно отменить мое «Я» (которое мы видим в некоторых духовных учениях) нелегитимно, т.к. оно говорит Всевышнему, что Он ошибся в том, что сотворил меня. Это недостойно. Человек должен принимать свое «Я» с любовью в силу того, что Творец дал ему его. Исключение из этого – Моше Рабейну, у которого не было своей личности, поэтому сказано о нем «самый скромный из всех людей на земле» (Бамидбар 12:3). Но кроме Моше нет как Моше.</p>	<p>ביטול עצמי</p> <p>האדם לא יכול להיות באמת בטל, כי אמנם הענווה היא ביטול היש בפני הבורא, אך תמיד יש "יש". לכן הביטול המוחלט של האני הוא בלתי אפשרי. יש באדם משהו עצמי שלא ניתן לאובדן. יתרה מכך, הדרישה (כפי שמצאנו בחלק מהתורות הרוחניות) לבטל לחלוטין את האני שלי אינה לגיטימית, כי היא באה להגיד לקב"ה שהיא טעה בזה שהוא ברא אותי. זה לא ראוי. על האדם לקבל את האני שלו באהבה מכוח זה שהבורא נתן לו אותו.¹ היוצא מן הכלל הוא משה רבנו, שלא היתה לו אישיות משלו, ולכן נאמר עליו שהיה "עָנּוּ מְאֹד מְכַל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי הָאֲדָמָה" (במדבר יב, ג). אלא שמלבד משה לא קם כמשה.</p>
<p><u>Верь в свои возможности</u></p> <p>Есть ступени в служении Всевышнему, о которых</p>	<p><u>האמן ביכולתך</u></p> <p>יש מדרגות בעבודת ה', שמרוב שנאמר עליהן</p>

¹ עיין: הראי"ה קוק, עולת ראיה ח"א, עמ' א ד"ה אני.

<p>говорят, что они предназначены для уникальных, выдающихся людей, поэтому человек уже не верит, что способен достичь их. Нужно знать, что возможно достичь их, не отвергать это сразу, но и не впадать в иллюзию, что уже достиг, когда еще не достиг.</p>	<p>כי הן מיועדות לאנשים מיוחדים, ליחידים סגולה – האדם כבר לא מאמין ביכולתו להשיג אותן. צריך לדעת שאפשר להגיע אליהן, לא לפסול זאת על הסף, רק לא ליפול לאשליה שכבר הגעת, כשעדיין לא הגעת.</p>
<p><u>Служение Всевышнему – во имя чего?</u></p> <p>В наше время есть новый тренд: желание изучать Тору и служить Всевышнему, потому что «это делает мне хорошо, это помогает мне реализовать себя». Вместо наркотиков люди принимают немного «раби Нахмана» в популярной форме. Вопрос, в чем цель такого служения: это духовный эгоизм или раскрытие Шхины? Если это раскрытие Шхины – это должно быть не ради себя, но ради Всевышнего.</p>	<p><u>עבודת ה' – לשם מה?</u></p> <p>יש בימינו טרנד חדש: רצון ללמוד תורה ולעבוד את ה', כי "זה עושה לי טוב, זה עוזר לי לממש את עצמי". במקום לקחת סמים אנשים לוקחים קצת "רבי נחמן" בצורתו העממית. השאלה היא מה מטרת העבודה הזו: האם זהו אגואיזם רוחני או שזה גילוי שכינה? אם זה גילוי שכינה זה צריך להיות לא למעני אלא למען ה'.</p>